

**Маловисторопський коледж імені П.С.Рибалка
Сумського національного аграрного університету**

***Літературний
альманах***

***„Ладідна краса
навколишнього
світу”.***

План проведення

1. Розробка сценарію альманаху.
2. Оформлення книжкової виставки
„Прекрасні супутники наші”.
3. Запрошення гостей.

Читець1

Мабуть, найбільшу насолоду і радість, найпалкішу любов до рідного краю і до життя викликає спілкування з природою. Вона завжди чарувала і чаруватиме, хвилювала і хвилюватиме людину. Шепіт блакитної води, шум зелених дібров, спів дзвінкоголосих пташок, запах і розмаїття квітів – усе це – дорога серцю і ні з чим незрівнянна природа рідного краю.

Колись наші предки вірили в богів – покровителів всього живого на землі.

Богинею рослин була Флора, опікункою тварин – Фауна, тому рослинний світ називають Флорою, а тваринний - Фауною.

Були у матері – природи
Дві донечки такої вроди!
Хто їх побачив хоть на мить
Не міг забути й розлюбить.
Голубооку звали Флора
У неї очі, наче зорі,
Завжди замріяна, тендітна,
Ласкава, ніжна та привітна
А Фауна – швидка, як вітер,
Могла за птахами летіти
І за оленями стрибати,
І з білочками пустувати
Обидві світ живий любили
І так його боготворили,
Тож вирішила мудра мати,
У посаг їм дарунки дати.
Мрійливій Флорі – світ рослинний
А жвавій Фауні – тваринний.
То ж щоб берегли і доглядали
Від всього злого захищали
Живуть в легендах і донині
Живого світу дві богині.

Читець2.

Гляньмо навколо. Яка гармонія і яке безмежне поєднання форм зеленого дивосвіту оточує нас. Природа не знає пустоти. Кожна її частинка насичена життям. Воно зайняло всі щаблі і куточки, придатні для існування. Рослини на землі, у воді, на каменях – всюди,

куди не кинь оком. Подивишся зовні – гармонія зелених барв, розмаїтість форм і співдружність еднають міради рослин. Світ рослин ботаніки називають царством.

Рідна природо! Яка красива ти і в свій ранній весняний день, коли в тобі розцвітає перша краплина життя, твій перший пролісок, і коли ти, розпустивши свої золоті коси, осипаєш землю білосніжним простирадлом.

Читець3.

Квітка – усмішка сонця

Квітка надії. Неохоче відступає зима. Ще лежить сніг, часом за віхолить хуртовина, вдарять морози, та все частіше й частіше настають відлиги. Вдень все ласкавіше пригріває сонечко. Настає час коли в лютому – березні з'являються перші ніжні, пониклі, наче виточені з найтоншої порцеляни, дзвоникоподібні білосніжні квіти під сніжника звичайного. Ця рослина має просте стебельце на якому знаходиться одна біла поникла квіточка.

Масове цвітіння підсніжника – воістину захоплююче видовище. Здається, ґрунт у весняному лісі прикритий якоюсь тонкою мережевою білою скатертиною, зітканою з безлічі дзвоникоподібних сніжно – білих квіточок. Ці чарівні, прекрасні квіточки – справжні посланці зеленокосої весни. Вони всім своїм єством повідомляють, що надходить радісна пора пробудження природи із зимового сну.

Одна із стародавніх легенд говорить, що в той час, коли перші міфічні люди були вигнані з раю, ішов сніг, і Єва дуже змерзла. Щоб її зігріти і подати надію на кращі часи, декілька ажурних сніжинок перетворились у ніжні квіти підсніжника – пролісника тепла, символ сподівань на краще майбутнє. Так вони і лишилися у народі символом надії.

Читець1.

Синьоокі вісники весни.

У березні, коли вже земля розбуджена від зимового сну, в лісі трапляється побачити таку картину : ніби клаптики блакитного весняного неба впали на землю і синіють серед голого віття лісових дерев та чагарників. Це вступає, чи не однією з перших у весняний танок цвітіння проліска дволиста.

Ще земля в зимових шатах білих,
Та з під снігу ,майже непомітний,
Виглянув зненацька милий
Несміливий пролісок блакитний.
Ще зимові віхоли літають,
Та весни розгін не зупинити
І дзвінкі краплини починають
У промінні сонячним бриніти.

Про масове цвітіння цієї ранньовесняної рослини видатний вітчизняний ботанік В.В.Альохін образно писав, що в дубовому лісі весною два неба : одне над головою, а друге під ногами.

Пролісок.

(Л.Забашта)

Я пролісок... Я починаю весну,
Коли пригріє сонце весняне.
Коли від криги й річка ще не скресне,
Під прілим листям знайдете мене.
    Блакитними веселими очима
    Вітаю я пробудження весни
    Я пахну снігом, водами живими,
    Несу в собі зими солодкі сни.
Беріть мене у лісі на поляні,
На полонинах сонячних Карпат,
Я килимками квітну в день весняний,
Хто любить весну – буде мені рад.
    Я теж в Червоній книзі України,
    В Червоній книзі ,чуєте мене?
    Любіть мене, немов малу дитину,
    Тоді краса моя не промине...

Читець2.

За підсніжниками та рястом з`являється одна з найкращих весняних квіток – сон. Іноді за красу та келихоподібність сон називають диким тюльпаном. Його квіти темно – фіолетові, або бузково – сині, часом, білі. У погану погоду та на ніч, квіти закриваються. А ще є стародавнє слов`янське повір`я, якщо покласти сон – траву на ніч під голову можна побачити своє майбутнє уві сні.

Ці квіти милі і ласкаві
Мені всміхаються й тобі.
Їх цвіт рясний в зелених травах,
Мов озеречка голубі.
В народі є таке повір'я:
Якщо ти хочеш міцно спати,
Сходити треба в надвечір'я
У ліс, щоб сон – трави нарвати.
Я не зірву вас, прощайте,
Без вас я бачу милі сні.
Ростіть собі та завітайте
До нас наступної весни.

Сон називають сон – трава, сон зілля, сончик. Назва, можливо, пов'язана з тим, що цю рослину використовують як заспокійливий та снотворний засій. Існує навіть легенда про мисливця, котрий побачив, як ведмідь лизав корінь сон – трави, після чого солодко заснув. Мисливець і собі спробував полизати і також заснув.

Читець3.Травень у лісі – святкова пора. Зацвітають конвалії.

Мабуть немає людини, яка була б байдужою до чарівної краси цих навдивовиж ніжних, витончених, дуже ароматних квітів. Вони здаються виготовленими з якоїсь особливо прозорої, ніжної порцеляни надзвичайно майстерними руками лісових гномів. Наче якісь зачаровані сріблясті дзвіночки, повисають квіти на зелених струнких квіткових стрілках посеред зеленого листя.

Один з давногрецьких міфів твердить, що конвалії виникли з краплин поту богині мисливства Діани. Коли богиня під час полювання забралась у глухі хащі лісу, то на неї напали фавни. Вони були безтямно закохані в Діану і хотіли полонити її. Діана кинулась втікати. Вона бігла так швидко, що з неї рясними краплинами стікав сріблястий піт, який перетворився на чарівні запашні квіточки конвалій.

І в українському фольклорі є чудова поетична розповідь про квітки конвалій і їх виникнення. В ній говориться, що ці квіточки, подібні до перлин, є не що інше, як застиглий сріблястий щасливий сміх лісової русалки Мавки, яка вперше відчула радість великого,

щирого взаємного кохання.

В одному із старовинних російських переказів говориться, що квітки конвалій – це сльози гордої водяної царівни Волхви, яка побачила, як Садко, якого вона палко кохала, обіймає і голубить її щасливу суперницю Любову.

Ніжні квітки конвалії – одні з найулюбленіших і в багатьох інших народів, і там з ними також пов'язано чимало різних легенд. В старовину в Німеччині під час цвітіння конвалій в лісах проводились народні гуляння. Навкруг вогнища танцювали дівчата і хлопці з букетами конвалій у руках. Пізніше ці букетики кидали у вогонь, як жертву богині весни. Там же, в казках, розповідалось, що в квітках конвалій живуть чудесні маленькі крилаті істоти – ельфи, а самі квітки є ліхтариками для лісових карликів – гномів. В іншій казці розповідається, що квітки конвалій – це намистинки з намиста Білосніжки, яке розірвалось, коли вона тікала від злої мачухи.

В давні часи в Норвегії конвалія вважалась квіткою богині ранкової зорі Остари.

Читець1.

Сестра нарцисів, лілій ніжних
І неповторна серед них.
Конвалія в лісах моїх,
Мов наречена з тонким станом,
Стоїть всміхається мені.
А запах ніжний, незрівнянний,
П'янкий, мов чари весняні,
Її зірвать – зганьбити вроду –
На жаль знаходяться такі,
Бездумно невічать природу,
Пакують квіти у мішки,
А потім нишком, мов злодії
В мішках на торг красу везуть,
З пучком конвалій лиходії
Свою ж і совість продають.

Леся Українка свій перший друкований вірш, який написала у 13 років, назвала „Конвалія”.

Ми квіточки ніжні
Такі білосніжні!
Тоненькі, тендітні,
Ласкаві, привітні.
Послухай, як сумно
Дзвенить голосок:
- Не треба, не треба
Зривати квіток.

Світ квітів безметежний...

У кожній пелюстці своя неповторна краса, своя привабливість, що милує зір і бентежить душу. Глянеш і відчуваєш магічну силу квітів. А вони є справжніми чаклунами. Квіти – окраса життя. Підсвідомо це ствердять і малі діти, рученята яких нестерпно тягнуться до ніжних яскравих пелюсток, і люди похилого віку, і молоді – всі відчувають на собі велику естетичну силу ніжних зелених друзів, потребу окраси повсякденного життя квітами.

Квіти приносять людині святковий настрій заспокоюють нервову систему, відволікають від неприємних думок, розвівають горе, наповнюють приємними пахощами повітря.

Читець2.

Символ чванливості – так називають півонію.

Одна із стародавніх легенд розповідає, що якимось богиня Флора – володарка зеленого світу рослин і квітів – зібралась у далеку мандрівку. На час своєї відсутності вона хотіла залишити заступника. Флора збрала всі квіти, щоб ті самі вибрали заступника богині. Всі квіти були зачаровані красою й витонченістю троянди і воліли саме її обрати на цю посаду. Але півонія була категорично проти. Вона вважала, що кращої і гіднішої від неї немає нікого. Півонія із зневагою дивилась на троянду, бундючилась і червоніла, щоб перевершити її величиною й кольором. Звичайно така поведінка обурила всіх, і квіти одностайно обрали троянду. Щоб покарати півонію за її негідну поведінку, Флора повеліла, щоб ця гордовита і чванлива квітка назавжди залишилось такою надутою і порожньою. Нехай жоден метелик не дарує їй своїх поцілунків, нехай жодна дівчина не прикрасить нею своїх грудей, сказала богиня квітів. Так півонія стала символом пустої чванливості і зарозумілості.

Особливою шаною користувалися півонії в древньому Китаї, де різними сортами її засаджували цілі сади. В цій країні півонія була

символом кохання. В деяких інших східних народів квітка півонії є символом соромливості.

Читець2.

Улітку квітне ніжна і чиста ромашка.

Обабіч стежки польової,
Немов ровесниці сестриці,
Ведуть розмову між собою
Стрункі ромашки яснолиці
Хор котиків дзвінкоголосих
Пісні виспіває щосили
Їх побілили чисті роси
І сонечко позолотило
Медово пахне тут повітря,
І вітер гоне запах кашки.
І линемо на крилах літа
У царство білої ромашки.

А ще надзвичайне буяння лісових дзвіночків, сокирок, волошок...

Сокирки, материнка, холодок...
І тирса – ковила ота шовкова.
Навколо розмаїття що не крок,
І дзвонить сонця золота підкова.
Степ смолкою кипів полуменів
І воронцем палав до небокраю
Як згусток пам'яті минулих днів,
В букет незримий пошуми збираю.

О.Ющенко

Так писав про красу степу влітку поет Олекса Ющенко, в цьому вірші описано заповідну Михайлівську цілину.

Читець3.

Лугові дзвіночки.

(Л.Забашта)

Зачудували ви мене, зачудували
Своїми синіми очима край озерця.
Моя природа вам красу надбала,
А я віддам вам серце, ніжне серце
Який прекрасний майстер вас створив?
Йду на луги, щоб знову уклонитись

Вам, дзвоники, найбільше диво з див,
На цю красу не можу надивитись.
Довершеність, завершеність яка,
І викінченість форм, і колір неба!
Шкодує вас зірвать моя рука,
Я лиш горну вас, дзвоники , до себе.
Дзвоніть мені в мій високосний день
Лугів дніпрових дзвоном малиновим,
А я для вас складу своїх пісень
І подарую квітку серця – слово!

Горицвіт.

(Л.Забашта)

Я горицвіт весняний ,золотистий,
Я сам, як сонце, сяю поміж трав.
Я квіточку веселу, променисту
Від літечка і сонечка придбав.
Візьміть мене , злікую вам недуги,
Вдихніть мене – розвію всі жалі!
Лише не рвіть мене уперше , вдруге
З коріннячком із рідної землі.

Із коренем, яким я зрісся здавна
З землею рідною у горах чи в степах,
І я віддам вам квіт свій щедрий в травні,
Я – цар квіток, допоки не зачах.

Читець1. Білі нарциси.

(Пісня в книзі „Білий цвіт
на калині” , ст.491.)

Ще день димить туманом сизим,
Іще троянди зимно сплять,
Та вже цвітуть нарциси,
Тендітним полум`ям горять.
Згадалося, згадалось знову:
Цвіли нарциси на вікні
І в пелюстках три вічні слова
Сказав ти пошепки мені.

Приспів: Білі нарциси – ніжності квіти,
Спомин далекий іще не погас.
Білі нарциси щирим привітом
З рук весняних усміхнулись до нас.

І через дні, і через роки,
Як ті слова неголосні,
Несу нарциси світлоокі
У нашу осінь із весни.
Згадалося, згадалось знову:
Цвіли нарциси на вікні
І в пелюстках три вічні слова
Сказав ти пошепки мені.
Приспів.

А скільки квітів квітує в наших квітниках. Це і троянди, іриси, нарциси, цинії, гвоздики, матіоли, чорнобривці та багато інших
Читець2.

Ірис, або історія райдуги.

Різноманітність і багатство кольорів квітів ірису зіставлена з самими прекрасними явищами природи. Квітка устроєна так, що одночасно видно всі її частини, які переливаються під променями сонця. Може саме тому в перекладі з давньогрецької ірис називають „райдугою”. В грецькій міфології так звали богиню, яка сходила з Олімпу на Землю для проголошення людям волі Богів.

Не випадково ця рослина здавна цікавила людину. За повір`ям, перша квітка ірису розквітла в доісторичний час в Південно – Східній Азії, і всі любувались його красою, а коли дозріло його насіння, його рознесло по всьому світові Римляни називали одне із міст Флоренція (Квітуча) лише тому, що на його околиці росло багато ірисів.

В Стародавньому Єгипті іриси з`явилися ще в 15-16 століттях до нашої ери. Пізніше вони були рознесені арабами по всьому африканському побережжі Середземного моря і далі в Іспанію. Після відкриття Америки ірис був завезений в Мексику, а звідти поширився на територію США.

В ХХ столітті іриси одержують широке поширення в США, Канаді, Японії, більшість країн Європи, а також в Австралії і Новій Зеландії. Прийшли вони і на Україну. Мабуть, немає на Україні такої садиби, де б не квітували квіти ірисів.

Розквітають півники.

(В.Юр'єв)

Синьоокі півники голубі
Посадила матінка край воріт,
А сама схилилася у журбі,
Думу дума, думоньку до зорі.

Ой було ж у матері два сини,
Запитайте в матері : де вони?
Перший під Варшавою спочива,
Проростає з віч його сон – трава.

Другий син за гонами, де зима,
Та від нього вістоньки теж нема,
Полетіла б чайкою , впала в сніг,
Щоб зійти калиною повесні.

Вигналися півники, як з води,
Тягнуться до матері , як сини,
А вона з ворітечок все глядить
В придорожні сутінки далини.

Не печалься, матінко, не журись.
Закружляє птицею неба вись,
На крилятах сонячних – не внучат –
Принесуть лелеченьки лелечат.

Читець1.   Троянда.

Справжнім символом літа можна вважати цвітіння троянди.
В усі віки троянди викликали захоплення у людей.

Вирощували троянди в Стародавньому Єгипті, Греції, Римі, Малій Азії. У наш час відомо понад 10 тисяч сортів культурних троянд. Жодній квітці не присвячено стільки віршів, поем, легенд, як троянді. Одна з грецьких легенд розповідає, що коли з морської піни біля берегів Кіпру вийшла з моря Афродіта, то земля розгнівалася на

красу її і вирішила створити щось найпрекрасніше. Так з'явилася троянда, яка своєю красою не поступалася богині краси Афродіті.

Звідки та взялась така красива?
У якій зростала ти сім'ї?
Квітко півдня, сонячна царівно,
У красі тобі немає рівних.
Музо й наречена солов'їв.
Звуть твоєю матір'ю шипшину,
Це вона в ясні погожі дні
Виплекала донечку єдину,
Віддала їй пахощі ці дивні
Й материнські соки весняні
Ти гориш в зеленолистих арках,
В кришталевих крапельках роси,
У садах, у скверах, тихих парках –
Всюди ти – велична володарка,
Юності, кохання і краси.

Пісня «Чорнобривці» музика В.Верменича
слова М.Сингаївського.

Чорнобривців насіяла мати
У моїм світанковім краю.
Та й навчила веснянки співати
Про квітучу надію свою.
Приспів: Як на ті чорнобривці погляну,
Бачу матір стареньку,
Бачу руки твої, моя мамо,
Твою ласку я чую, рідненька.

Я розлуки на зустрічі знаю,
Бачив я у чужій стороні
Чорнобривці із рідного краю,
То насіяла ти навесні.

Приспів.

Прилітають до нашого поля
Із далеких країв журавлі.
Розквітають і квіти і доля
На моїй українській землі.
Приспів.

Читець 2.

Прийшла сумна пора прощання з красним літечком.
Чарівниця осінь починає розвішувати перші золоті дукати на гілках
дерев. А в кришталево – прозорому небі вже курличуть журавлі.
Природа на прощальний бенкет вдягає своє найкраще вбрання,
милуючи зір грою казкових барв.

Ти в осінньому лісі, отож роздивись,
В день погожий на барви казкові:
Кучеряві дуби в височінь піднялись
І ведуть таємничу розмову
В золотистих косинках берізки стоять,
Мов дівчатка зійшлися у коло
Пурпуровими кронами клени горять
Розпаливши багаття довкола.
Ось калина рубінами крон пломенить
Вся в промінні осіннього сонця,
І безхмарного неба ласкава блакить
Заглядає крізь крони в віконця.

Читець 3.

Восени в квітниках яскраво горять, переливаються осінні квіти.

Тут гладіолуси розкішні,
Барвисті айстри аж горять
А серед них – гвоздики пишні
Яскравим цвітом майорять.
І чорнобривці, і жоржини,
До сонця тягнуться у вись
У їх пелюстках в день осінній
Всі барви райдуги злились
летить багряне й золотисте
Березове й клинове листя,
Поміж зеленою травою,
Лягає ніжною грабою.

Пісня „Осінні квіти” музика О.Кушнарьова.

слова М.Ткача.

Квіти осінні, квіти останні,
Квіти, ще повні снаги,
Журяться квіти, що на світанні

Знову їх вкриють сніги
Білі сніги.

Приспів:

Ти не запитуй, де моє літо,
Чому так пізно прийшов.
Я сіяв квіти, останні квіти,
Поки тебе не знайшов.

Їм би радіти сонечком неба,
В теплім купатись дощі,
Та ночі довгі, як шлях до тебе,
А на шляху ні душі,
Ой, ні душі.

Приспів.

Темно-червоні, яскраво-сині,
Як небеса голубі,
Ніби веселку, квіти осінні
В коси вплету я тобі,
Тільки тобі.

Приспів.

Читець 1.

Мовчать переліски й діброви
Не чуть пташиної розмови,
Осінній сон колише віти,
Голівками поникли квіти.
Повіє вітер, листя в мить,
Зашелестить, зашелестить.
Дивується, що тихе літо,
Так швидко встигло пролетіти.
Немов казковий дідуган,
Всю землю оповив туман,
Сріблить березам жовті коси,
Віщує нам сніги й морози.

Слідами опадаючих зоряних див
В саду зоре цвітні я айстри садив,
І ранішні роси в намисто збирав
З квіток запашних

і некошених трав

Оманливе сонце над ними зійшло,
І квітло надіями кожне стебло,
І тішились айстри, що їм восени
Дароване щастя ясної весни.

Б. Тен.

Читець2.

О айстри, айстри...
В час осінний,
Коли спада на землю міть,
Ви – пурпурові, білі й сині –
Теж починаєте дзвеніть.

Б.Шлапак.

Пізня осінь квіти всі давно зів`яли,
На подвір`ї непривітно й сумно стало,
Та залишились ще кущики зелені
То милують око пізні хрезонтеми.
Хрезонтема – це осіння квітка сонця,
Що священною вважається в японців
Кольори у неї білі та червоні,
Голубі , темно – коричневі, лимонні.
Верхній одяг хризантемами розшитий
Мали право лише обрані носити.
Одягали його в дні буденні й свята
Імператорська сім`я та імператор.
Ще ми знаємо також про хризантему,
Що в Країні Сходу Сонця це – емблема
Як у нас пшениця спіла
У японців символ – хризантема біла.

Читець3

З року в рік осінь змінює пишні золотисті кучері на сріблясту сивину. Білосніжна чарівниця зима одягає землю в теплі снігові шати. І коли ми в гарну зимову погоду вирушаємо на прогулянку, то ягід та квітів немає, але це справжня казкова подорож в країну світлої фантазії і білої тиші.

Покликавши морози й заметілі,
Зима небесні простирадла білі
Легесенько на землю розстелила.
Ще й зверху самоцвітами покрила.
І ранок синій, свіжий і чудовий,
Підемо ми в засніжену діброву,
Де сон глибокий і одвічна тиша,
Де вітер жодну гілку не колише.
Дерева обліпив голчастий іній,
А на стежках стрічки блакитних тіней і
У царстві тиші, чистоти і цноти,
Щезають враз всі прикрощі й турботи
Про зиму кажуть – люта та жорстока
А хто рум`янить і цілує щоки?
Зима іскриста, білоока фея
Чарує не буденністю своєю.

КНИГА ПРИРОДИ.

(П.Горецький)

Коли цвітіння , чи відлига,
А чи на ріках льодостав –
То сторінки природи – книги,
Яку ще я не дочитав.

Але з рядків її вогнистих
Немало вже збагнути зміг:
Про що блага нас кожен листик,
Чом ріки стишують свій біг..

Чому все менше в синь високу
Летять пташинії пісні
Чому в землі все менше соку,
Що й квіти гаснуть навесні.

Й не зачерпнеш води цеберцем
З криниць, що грали між лугів,
Все менше чуєш дзвін джерельців,
Навколо меншає лісів.

Не споглядач я – весь в тривозі
За цвіт садів і рос ясу...
Щоб завше : в літепло й морози
Ми бачили земну красу.

Хай гай шумить, бунтують криги
І бродять журавлі між трав,
Щоб повнилась природи книга,
Яку ще я не дочитав.

Використана література:

Заверуха Б.В. Квіти дванадцяти місяців.-
2-е вид. і перероб. – К. : Урожай, 1986. – 176с.

Олійник О. Українська мова. – К. : Вікторія, 2001. – 464с.

Забашта Л.В. Відлуння тривожних доріг:
Вірші, легенди, поеми. – К. : Рад. письменник, 1985 – 135с.

Лупій О.В. Черемхова заметіль : Поезії. –
К. : Дніпро, 1980 – 206с.

Колодій В.С. Пісня житнього колоса. –
К.: Дніпро, 1980 – 175с.

Ющенко О.Я. Висока хвиля : Вірші –К. :
Рад. письменник, 1984 – 157с.